

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-24/2014-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Marine Kosović Marković i mr.sc. Ivice Kujundžića, članova vijeća, te sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja mr.sc. P. M. R. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, klasa: UP/II-008-04/13-01/351, urbroj: 401-01/05-13-04 od 19. prosinca 2013., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 30. travnja 2014.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-04/13-01/351, urbroj: 401-01/05-13-04 od 19. prosinca 2013. i rješenja Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta, klasa: UP/I-008-01/13-01/00006, urbroj: 533-01-13-0002 od 6. rujna 2013.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem Povjerenika za informiranje odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta, klasa: UP/I-008-01/13-01/00006, urbroj: 533-01-13-0002 od 6. rujna 2013., kojim je pod točkom 1. odbačen dio zahtjeva tužitelja za ostvarivanje prava na pristup informacijama temeljem članka 23. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, a pod točkom 2. izreke rješenja odbijen je dio zahtjeva tužitelja temeljem članka 23. stavka 5. točke 4., a vezano uz članak 5. stavka 1. točke 3. istog Zakona.

Tužitelj u tužbi navodi da iz postupka izostavljena zainteresirana osoba – Vlada Republike Hrvatske i time joj nije omogućeno sudjelovanje u postupku. Nadalje nisu ocjenjeni svi žalbeni navodi čime je učinjena druga bitna povreda postupka. Tužitelj u tužbi detaljno obrazlaže iz kojeg razloga smatra da se radi o informacijama te ukazuje na članak 11. stavak 3. Zakona o procjeni učinaka propisa a vezano za provođenje prethodne procjene za sve propise koji se namjeravaju predložiti u plan normativnih aktivnosti u području hrvatskog zakonodavstva kao sastavni dio godišnjeg plana i za propise koji se predlažu u plan usklađivanja zakonodavstva Republike Hrvatske s pravnom stečevinom Europske unije iz članka 34. istog Zakona. Akt čije je donošenje naloženo

zakonom uživa predmnjevu da je doista donesen i da postoji. Njegovo možebitno nepostojanje nalaže obvezu onome tko je to propustio učiniti da navede iscrpne i uvjerljive razloge zašto se ogriješio o zakon, zašto ga ne poštuje ili ne primjenjuje te kad će ispraviti popust i donijeti zakonom naloženi akt. Ako te službene isprave nema to ukazuje na protuzakonito postupanje nekoga u tijelu javne vlasti te za sobom povlači odgovornost tijela javne vlasti i odgovorne osobe u njemu. Smatra da tuženikovo shvaćanje odredbe članka 5. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama se krše jamstva i prava iz članka 38. i 46. Ustava i dovodi do povrede Ustavnog jamstva jednakosti pred zakonom u materijalnom smislu. Navedeni zakonski propis je grubo i netočno shvaćen, krivo protumačen i pogrešno primijenjen. Smatra da se ne može u upravno sudskoj praksi pojam informacije kako ga opisuje niz rječnika i leksikona suziti suprotno zakonskoj definiciji da je informacijama podatak koji tijelo javne vlasti posjeduje u bilo kojem obliku. Bilo koji drugi oblik uključuje davanje odgovora jer to su podaci koji tijelo javne vlasti ima u nekom izgovorenom, prešutnom, umnom ili nezapisanom obliku. Neosnovana, ničim potkrijepljena i nedokazana tvrdnja tuženika da iz pravnog okvira proizlazi kako se „zakonima koji uređuju pristup informacijama ne može obuhvatiti područje odnosa državne uprave s građanima, kao što su komuniciranje usmjeravanje davanje odgovora na upite i objašnjenja“. Članak 77. Zakona o sustavu državne uprave određuje upravo suprotno da su tijela državne uprave dužna davati građanima i pravnim osobama podatke, obavijesti i upute i pružati im stručnu pomoć u poslovima radi kojih se obraćaju tijelima državne uprave i kada će to davanje informacijama uskratiti. Predlaže da Sud poništi rješenje Povjerenika za informacije od 19. prosinca 2013., rješenje Ministarstva znanosti obrazovanja i sporta od 6. rujna 2013.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da ostaje u cijelosti kod argumentacije iz osporenog rješenja. Ponovno ističe da Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta ne posjeduje zatražene informacije, a pitanje je li inače obvezno posjedovati predmetne informacije nije predmet Zakona o pravu na pristup informacijama. Također je mišljenja kako Vlada Republike Hrvatske u ovom predmetu nije zainteresirana stranka u postupku, s obzirom da je predmet sukladno Zakonu na početku ustupila Ministarstvu koje je nadležno za rješavanje tužiteljevog zahtjeva za pristup informacijama. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke u tužbi i odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. navedenog Zakona o upravnim sporovima, te je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 5. stavak 1. točka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.) propisano je da je „informacija“ svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazana (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis).

Prema odredbi članka 23. stavak 4. navedenog Zakona tijelo javne vlasti rješenjem će odbaciti zahtjev ako ne posjeduje informaciju te nema saznanja gdje se informacija nalazi.

Nadalje, odredbom članka 23. stavak 5. točka 4. istog Zakona propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu

članka 5. stavak 1. točke 3. ovog Zakona.

Iz spisa, dostavljenog Sudu uz odgovor na tužbu, razvidno je da je Vlada Republike Hrvatske zaprimljeni zahtjev tužitelja za pristup informacijama u točkama vezano uz donošenje Uredbe o izmjenama Zakona o udžbenicima za osnovnu i srednju školu dijelom, ustupila prvostupanjskom tijelu dana 27. kolovoza 2013.

Prvostupanjskim rješenjem od 6. rujna 2013. odbačen je dio zahtjeva za ostvarivanje prava na pristup informacijama u kojem tužitelj traži: 1. obrazac prethodne procjene učinka propisa za Uredbu o izmjenama Zakona o udžbenicima; 2. nacrt prijedloga iskaza iz članka 19. stavka 1. Zakona o procjeni učinaka propisa o izmjenama Zakona o udžbenicima Vladinom Uredbom sa zakonskom snagom i 3. obrazac o provedenoj raspravi o nacrtu prijedloga Uredbe o izmjenama Zakona o udžbenicima s obrazloženjem neprihvaćenih primjedbi i prijedlog, pozivom na odredbu članka 23. stavka 4. navedenog Zakona o pravu na pristup informacijama iz razloga jer tijelo javne vlasti ne posjeduje zatražene informacije. Točkom II. izreke istog rješenja odbijen je dio zahtjeva tužitelja u kojem se traži: 1. izjava da prethodna procjena učinka propisa za Uredbu o izmjenama Zakona o udžbenicima nije objavljena i zašto nije; 2. izjava da nacrt prijedloga iskaza iz članka 19. stavak 1. Zakona o procjeni učinaka propisa o izmjenama Zakona o udžbenicima Vladinom Uredbom sa zakonskom snagom nije sastavljen; 3. izjava da obrazac o provedenoj raspravi o nacrtu prijedloga Uredbe o izmjenama Zakona o udžbenicima s obrazloženjem ne prihvaćenih primjedbi i prijedloga nije sastavljen i 4. izjava kad je provedena javna rasprava o nacrtu prijedloga Uredbe o izmjenama Zakona o udžbenicima ili izjavu da takva javna rasprava nije provedena. Tom točkom izreke osporenog rješenja zahtjev je odbijen pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točke 4. istog Zakona budući se zatražene informacije ne smatraju informacijom u smislu odredbe članka 5. stavka 1. točke 3. navedenog Zakona.

I po ocjeni Suda osnovano je javnopravno tijelo odbacilo zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži naprijed navedene obrasce i nacrt pozivom na odredbu članka 23. stavak 4. navedenog Zakona budući da iste ne posjeduje, odnosno odbilo dio zahtjeva tužitelja temeljem istog članka stavka 5. točka 4. Zakona jer se ne može klasificirati pod zakonsku definiciju informacije u smislu naprijed citirane odredbe članka 5. točke 3. istog Zakona.

Pri tome pravilno ukazuje tuženik u obrazloženju osporenog rješenja kojim je odbio žalbu tužitelja da se na Uredbu o izmjenama Zakona o udžbenicima ne odnose obveze koje proizlaze iz Zakona o procjeni učinaka propisa, jer ne predstavlja provedbeni propis zakona, pa Ministarstva ne posjeduje zatraženi obrazac prethodne procjene niti nacrt prijedloga iskaza. Obrazac o provedenoj raspravi o nacrtu prijedloga Uredbe o izmjenama Zakona o udžbenicima Ministarstvo ne posjeduje obzirom da predmetna javna rasprava nije niti održana, a što je razvidno i na internetskoj stranici Ministarstva.

Nadalje, imajući u vidu podatke spisa, posebice sadržaj tog dijela zahtjeva tužitelja, te odredbu članka 5. točke 3. Zakona naprijed navedeni dio zahtjeva ne predstavlja traženje informacije sukladno navedenoj odredbi Zakona. Naime, Zakon o pravu na pristup informacijama donesen je s ciljem da se svim fizičkim i pravnim osobama putem javnosti djelovanja tijela javne vlasti omogući i osigura ostvarivanje prava na pristup informacijama onda kada te osobe bez navedenog Zakona to ne bi mogle ostvariti, a kako tužitelj traži tumačenja i mišljenja vezana uz Uredbu o izmjenama Zakona o udžbenicima i nacrt prijedloga iste Uredbe, to osnovano tuženo tijelo zaključuje da se ne radi o informaciji kakvu ima u vidu Zakon o pravu na pristup informacijama koji predstavlja pristup već gotovoj i postojećoj informaciji o čemu se u konkretnom slučaju ne radi.

Nadalje, suprotno tvrdnji tužitelja osporeno rješenje tuženika, obrazloženo je kako to nalaže odredba članka 120. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku budući da je tuženiku obrazloženje rješenja ocijenio sve navede žalbe tužitelja.

Imajući u vidu sve navedeno, osporeno rješenje se, uz obrazloženje kakvo je njime dano ne može ocijeniti nezakonitim, pa je Sud na temelju odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) presudio kao u izreci presude.

U Zagrebu 30. travnja 2014.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.